



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 112/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupom Mestského súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 25Cb/88/2021 a Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 2Cob/109/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou 15. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi všeobecných súdov v označených konaniach. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu a krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal mu primerané finančné zadostučinenie, ako aj náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ sa ako podnikateľ žalobou z 22. marca 2021 na Okresnom súde Bratislava III domáhal od žalovaného Automobilové opravovne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a. s., zaplataenia ceny za vykonané dielo spočívajúce v oprave nákladného motorového vozidla. Žalovaný sa k žalobe vyjadril 17. septembra 2021, pričom si započítal vzájomnú pohľadávku s pohľadávkou sťažovateľa a rozdiel si uplatnil vzájomnou žalobou. Dňa 29. októbra 2021 podal sťažovateľ vyjadrenie k vzájomnej žalobe žalovaného. Repliku podal sťažovateľ 26. apríla 2022. Po doručení ďalšieho vyjadrenia sťažovateľa 3. novembra 2022 a následne vyjadrenia žalovaného okresný súd nariadil pojednávanie na 16. február 2023. Pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na 22. máj 2023. Na tomto pojednávaní boli vykonané výsluchy strán sporu a svedkov. Následne bolo

pojednávane odročené na 12. október 2023 z dôvodu vypočutia svedkov. Pojednávane sa uskutočnilo a bolo odročené na 5. február 2024. Na tomto pojednávaní mestský súd vyhlásil rozsudok, ktorým (i) žalobu sťažovateľa zamietol, (ii) sťažovateľovi uložil povinnosť uhradiť žalovanému 46 782,36 eur s prísl. a (iii) žalovanému v konaní o vzájomnej žalobe priznal náhradu trov v rozsahu 100 %. Rozsudok bol sťažovateľovi doručený 17. marca 2024. Proti rozsudku podal sťažovateľ 2. apríla 2024 odvolanie. Po vykonaní procesných úkonov súvisiacich s odvolaním bol spis 15. júla 2024 predložený krajskému súdu.

3. Sťažovateľ podal 3. novembra 2025 sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi krajského súdu. Upovedomením z 26. novembra 2025 bola sťažnosť vyhodnotená ako nedôvodná. Dňa 30. decembra 2025 krajský súd nariadil termín verejného vyhlásenia rozsudku na 27. január 2026.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že súdy svojou nesústredenou, neefektívnou a nehospodárnou činnosťou prispeli k celkovej dĺžke konania. Poukazuje na to, že namietané konanie ani po štyroch rokoch a deviatich mesiacoch stále nie je právoplatne skončené a nachádza sa na odvolacom súde. Dĺžka konania na súde prvej inštancie od podania žaloby do predloženia spisu odvolaciemu súdu predstavovala tri roky a tri mesiace. Táto dĺžka konania mohla byť kratšia, ak by prvoinštančný súd postupoval sústredenejšie. Vytýka mu pasivitu pri doručovaní žaloby a následných vyjadrení stranám sporu. Žalovaný sa k žalobe vyjadril až po takmer šiestich mesiacoch. Neefektívny postup mestského súdu je zrejмый aj v súvislosti s nariadovaním jednotlivých termínov pojednávania. Prvé pojednávanie sa vykonalo takmer po dvoch rokoch od podania žaloby. Mestský súd nesprávne organizoval aj dokazovanie, keď namiesto snahy koncentrovať dokazovanie do menšieho počtu pojednávania ho rozdelil do viacerých samostatných pojednávania, čo viedlo k ďalšiemu predĺženiu konania. Namieta aj dĺžku odvolacieho konania, ktorá dosiahla 1 rok a 6 mesiacov.

5. Podľa sťažovateľa v jeho veci nemožno uvažovať o zvýšenej miere zložitosti, ktorá by mohla ospravedlniť celkovú dĺžku namietaného konania. Poukazuje na to, že predmet sporu patrí do bežnej agendy súdov. Uvádza, že je aktívnou stranou sporu a nemá podiel na vzniknutých prietahoch. Poukazuje na skutočnosť, že ani rozhodnutie krajského súdu nemusí znamenať vyriešenie právnej neistoty, pretože môže rozsudok mestského súdu zrušiť. Súdy doteraz nerozhodli ani o výške trov konania. Sťažovateľ požaduje aj finančné zadostučinenie, ktorého výšku odvádza od rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Apicella proti Taliansku, rozsudok o sťažnosti č. 64890/01.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všetky náležitosti ústavnej sťažnosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020, II. ÚS 183/2022).

8. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

9. K tomu treba uviesť, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 59/05, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 550/2020, II. ÚS 246/2022). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 610/2020). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). Oneskorenie v niektorej fáze konania môže byť tolerované, ak celková dĺžka konania nemôže byť považovaná za neúmernú (rozsudok EŠLP vo veci Pretto a iní proti Taliansku z 8. 12. 1983, sťažnosť č. 7984/77, bod 37; Marcela Chlebovičová proti Slovenskej republike, rozhodnutie EŠLP z 8. 11. 2005, č. 64032/00). Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

10. Rozhodovanie o žalobách o zaplatenie ceny za vykonané dielo patrí k štandardnej agende všeobecného súdnictva. Vec nemožno hodnotiť ako nadmerne právne zložitú. Istú mieru faktickej zložitosti možno vidieť v tom, že súd sa musel oboznámiť s množstvom odborných technických listín týkajúcich sa rozsahu a charakteru opráv, ako aj skutočnosťami uvedenými vo vzájomnej žalobe a zároveň bolo potrebné k týmto otázkam vypočúť svedkov. Sťažovateľ sa domáha zaplatenia ceny za dielo, ktoré vykonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Konanie je pre sťažovateľa významné. Napadnuté konanie v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu nevyžaduje prednostné vybavenie. V správaní sťažovateľa neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by zásadne prispeli k dĺžke konania.

11. V čase podania ústavnej sťažnosti namietané konanie trvalo 4 roky a 9 mesiacov. Mestský súd o žalobe rozhodol rozsudkom po dvoch rokoch a jedenástich mesiacoch od podania žaloby. Aj keď postup súdu prvej inštancie nebol úplne optimálny, nemožno dospieť k záveru, že by bol súd úplne nečinný, keď vykonával administratívne úkony súvisiace s doručovaním žaloby a vyjadrení procesných strán. Postup mestského súdu v niektorých fázach konania nebol dostatočne efektívny,

avšak išlo o krátke obdobia, ktoré výrazne neovplyvnili priebeh konania. Po prvom pojednávaní 16. februára 2023 súd postupoval už prakticky plynule, pravidelne nariaďoval v primeraných časových odstupoch meritórne pojednávanie, na ktorých vykonával dokazovanie, rozhodoval o návrhoch strán na vypočutie svedkov a predvolával svedkov. Po podaní odvolania mestský súd v primeranej lehote spis predložil krajskému súdu.

12. V postupe mestského súdu neboli zistené také zásadné nedostatky, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Stav právnej neistoty sťažovateľa v namietanom konaní, v ktorom súd vydal meritórny rozsudok do troch rokov od podania žaloby, nedosiahol takú intenzitu, ktorá by viedla k záveru o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny.

13. Sťažovateľom vyčítaná dĺžka konania pred krajským súdom v trvaní jedného a pol roka sa nejaví ústavnému súdu ako neprimeraná. V čase podania ústavnej sťažnosti už bol nariadený termín verejného vyhlásenia rozsudku.

14. Teda celková dĺžka napadnutého konania dosiaľ (do času podania ústavnej sťažnosti) zodpovedá jeho podstate a okolnostiam veci a nie je ešte ústavne neudržateľná, teda v rozpore s čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavná sťažnosť je preto v celom rozsahu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. To však sťažovateľovi nebráni, aby sa v prípade pretrvávajúcej nečinnosti súdov obrátil na ústavný súd s novou ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu